

FRATELLI DELLA CARITÀ . BROTHERS OF CHARITY . BROEDERS VAN LIEFDE . FRÈRES DE LA CHARITÉ

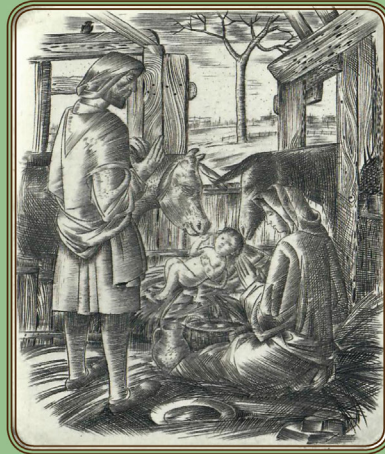
*Che l'evento natalizio ci dia luce
per far risplendere l'amore di Dio
attraverso la nostra missione di carità
per tutto il nuovo anno*

*May the event of Christmas bring us light
to let God's love shine
through our mission of charity
throughout the New Year*

*Moge het gebeuren van Kerstmis ons licht geven
om heel het nieuwe jaar
Gods liefde te laten schijnen
doorheen onze missie van de caritas*

*Puisse l'événement de la Nativité nous éclairer
pour que l'amour de Dieu brille
à travers notre mission de la charité
tout au long de la nouvelle année*

Fratelli della Carità
Via Giambattista Pagano 35
0167 Roma | Italia

I Fratelli della Carità vi augurano
un Buon Natale e un anno 2021 benedetto

The Brothers of Charity wish you
a blessed Christmas and a happy 2021

De Broeders van Liefde wensen U
een zalig Kerstmis en een gezegend 2021

Les Frères de la Charité vous souhaitent
un Joyeux Noël et une Bonne Année 2021

Bro. René Stockman
Superiore generale
Fratelli della Carità

rene.stockman.fc@fracarita.net

Rome, 1 januari 2021

Beminde Medebroeders,
Beste Aangesloten Leden,

Het is tot vervelens toe herhaald de voorbije dagen dat 2020 een rampjaar was en dat we alleen maar kunnen hopen dat het in 2021 beter wordt. We weten ondertussen allen waarop dit rampjaar slaat, en we willen daar niet op terugkomen. Anderen hebben dit reeds ten overvloede gedaan.

Het verplichte thuiswerk, de beperkingen die ons werden opgelegd tot en met een quasi huisarrest hebben ons het voorbije jaar niet de mogelijkheid gegeven de verschillende delen van de congregatie te bezoeken en de vinger aan de pols te houden hoe het met de gezondheid van de congregatie is gesteld. We moesten het doen via verslagen, via zoom-sessies en via e-mailberichten. We misten zoals velen de directe contacten, de aangename ontmoetingen met medebroeders, het bezoek aan diegenen die we als congregatie dienen.

Tegelijk werd het een meer intens leven in eigen community en ontvingen we extra tijd om dieper te reflecteren over onze identiteit als congregatie, ons charisma en onze missie. Het werd ook een tijd van extra studie, lectuur, meditatie en gebed. Het was alsof we de gelegenheid kregen om eens meer van op afstand en van buitenaf naar datgene te kijken dat we gewoon waren heel dichtbij en van binnenuit mee te beleven. We kregen

de kans eens alles op een rij te zetten, te evalueren en er zelfs een gewetensonderzoek bij te houden. Misschien moeten we dankbaar zijn voor die ruimte die we het voorbije jaar hebben ontvangen, tegen onze wil in, en moeten we nu de vruchten ervan proberen te plukken. Want was deze tijd in zeker opzicht nutteloos, zinloos was hij zeker niet. Het deed me zelfs even denken aan onze geliefde Stichter die voor vijf jaar in Ronse ondergedoken moest leven, en achteraf beschouwd werd het wellicht de meest vruchtbare tijd van zijn leven, een tijd dat goed zaad in de grond werd gestopt dat later rijkelijk vruchten opleverde, vruchten van pure, uitgezuiverde caritas als afglans van de liefde van God die hem zo sterk had verdiept.

In een boek van Jozef De Kesel, thans kardinaal en aartsbisschop van Mechelen-Brussel, weliswaar bijna dertig jaar geleden geschreven en dat een analyse probeert te geven van de Kerk vandaag, een analyse die haar juistheid zeker de volgende jaren heeft bewezen, lees ik het volgende: *“Kerk is missie: haar reden van bestaan. Zij is verkondiging. In heel haar doen en laten, in woord en daad, is zij een teken van Gods menslievendheid en van zijn genade, die Hij voor allen en voor héél de schepping, eens en voorgoed, heeft geopenbaard en bezegeld in Christus Jezus. De kerk is sacrament van heil voor de wereld, teken van Gods redding. Zij is ‘de stad op de berg’ (Mt. 5, 14) en ‘het licht op de standaard’ (Mt. 5, 15), evenals ‘banier voor de volken’ (Jes. 11, 10). Ze leeft niet teruggetrokken, op zichzelf geplooid, als in een getto. Zelfs daar waar ze zwijgt of waar haar het zwijgen wordt opgelegd, verkondigt zij het evangelie van Gods genade door het feit zelf dat ze bestaat. Een kerk die zich afsluit en op zichzelf terugplooid, verliest haar eigen substantie. Een kerk die niet langer missioneert, niet langer naar buiten uitstraalt en geen nieuwe leden meer aantrekt, is een kerk die ook naar binnen toe verschrompelt en op de lange duur afsterft. Er kan dus geen twijfel over bestaan: de kerk zal altijd verkondigen, altijd missioneren. De enige bemerking die we daaraan willen toevoegen, is deze: zij zal niet altijd in dezelfde omstandigheden kunnen verkondigen. Die omstandigheden zijn immers historisch en dus variabel. ... De kerk moet als teken, als sacrament aanwezig zijn midden in onze wereld. Maar ze valt niet samen met deze wereld. Er is tussen haar en de wereld een grens die we moeten respecteren. In het derde eucharistisch gebed wordt van de kerk gezegd dat ze in ballingschap is zolang de wereld duurt. Ze leeft altijd in de diaspora, in de verstrooiing. ... In die zin leeft de kerk midden in deze wereld, met hart en ziel, solidair met de mensen. En toch: ze is er niet thuis, ze is in ballingschap. Er is een diepe eenheid tussen haar en de wereld, maar ook een grens.... Het is van het allergrootste belang dat de kerk in de samenleving echt iets te betekenen heeft. Zij moet in haar doen en laten teken en werktuig zijn van Gods genade, boodschapper van het evangelie van Gods menslievendheid. Het is daarom allereerst door zichzelf als kerk en als christelijke gemeenschap te profileren in de samenleving dat ze haar missionaire opdracht vervult”* (Jef De Kesel, *Omwillen van zijn Naam*).

Deze diepgaande reflectie die over de Kerk in haar geheel wordt gemaakt, kunnen we ook transponeren naar onze congregatie. Kunnen we van de congregatie hetzelfde zeggen: dat ze missie is en missie blijft en dat in de verschillende omstandigheden en culturen waar ze zich bevindt? Het valt wonderwel samen met het thema dat we dit jaar als animatie willen nemen en dat het derde deel is van het thema van het voorbije generaal kapittel: “In de missie van de caritas”.

In de tekst vertrekt Kardinaal De Kesel van een belangrijk uitgangspunt: dat we allemaal missionarissen zijn op de plaats en in de omstandigheden waar we leven, waar we werken,

waar we onze roeping beleven en uitbouwen als Broeder van Liefde. Reeds in dogmatische constitutie "*Perfectae Caritatis*" werd dit duidelijk geformuleerd: "*De missionaire geest in de religieuze instellingen moet volstrekt bewaard blijven en naar de aard van elk daarvan aan de huidige omstandigheden worden aangepast, zodat de prediking van het Evangelie bij alle volken aan doeltreffendheid wint*" (nr. 20). De vragen die we ons hierbij onmiddellijk kunnen stellen zijn de volgende. Wat doet onze congregatie om te beantwoorden aan de oproep om de naam van de Heer en zijn boodschap bekend te maken aan alle mensenkinderen tot aan de uiteinden van de aarde? Zijn we ons in eerste instantie als gedoopten ten volle bewust van onze missionaire plicht en beseffen dat we dit niet kunnen overlaten aan diegenen die daarvoor naar het buitenland trekken? Laten we ons niet te veel ontmoedigen en verlammen door allerlei visies die ons vanuit een ver doorgedreven gesecculariseerde omgeving worden opgedrongen of door een zogezegde afrekening met een missionair verleden, en kruipen we daarom maar liever veilig in onze schelp?

Deze vragen roepen een aantal bedenkingen op die ons mogen aanmoedigen om de missionaire dimensie van ons leven uit te klaren, ons zeker niet te laten verlammen maar integendeel zelfs te verstevigen en met meer overtuiging en blijheid onze missie te beleven. Ik probeer vier wegen te onderscheiden.

Men missioneert allereerst door wat men *is*, persoonlijk en in gemeenschap, vóór men evangeliseert door wat men *doet* of *zegt*. Seneca zei reeds dat we veel geven indien we niets anders geven dan ons voorbeeld. Ook voor onze Stichter was het geven van zijn voorbeeld het eerste punt van zijn missie. Ongemeen sterk wordt de band tussen missie en het interne leven van de christelijke gemeenschap tot uiting gebracht in het Johannesevangelie waarbij het klinkt: "*Hieruit zullen allen kunnen opmaken dat gij mijn leerlingen zijt: als gij de liefde onder elkaar bewaart*" (Joh. 13, 35). Terug in *Perfectae Caritatis* wordt het gemeenschapsleven beschreven naar het model en voorbeeld van de Kerk uit de eerste tijd, "*waarin de menigte van gelovigen één van hart en één van ziel was*" (nr. 15). We dienen ons in alle eerlijkheid de vraag stellen of onze onderlinge liefde die wij als leden van een community elkaar betuigen, van zodanige kwaliteit is dat zij als vanzelf verwijst naar de bovenaardse fontein waarvan zij ontspringt en bij anderen de dorst wekt om zich aan hetzelfde water te laven? Of moeten wij, daarentegen, bekennen dat onze religieuze gemeenschappen hun organisatie en omgangsvormen hebben afgestemd op die van de omringende wereld, waarbij we ons laten grijpen door onenigheid, jaloersheid, rivaliteit, hebzucht, heerszucht en machtsdrang? Neen, wanneer dat de grondtoon wordt van ons gemeenschapsleven zal deze niet stralen in de omgeving, maar eerder een tegengetuigenis geven van wat echt christelijk leven is. Van dergelijke gemeenschap kan geen missie uitgaan. Wanneer we echter ons naam getrouw zijn, en alle kans geven aan de liefde om onze gemeenschap te bezielen, dan zal deze stralen in de wereld als afglans van de goddelijke liefde die er de ware basis van is.

Een tweede element dat we willen aanbrengen is de verticale dimensie van ons leven, waar de wereld zo naar snakt, en die we niet onder de korenmaat mogen plaatsen. Hier luisteren we naar *Lumen Gentium* waarin het klinkt: "*Religieuzen moeten er met zorg op letten dat de Kerk, juist door hen, steeds waarachtiger en duidelijker, aan gelovigen en ongelovigen, Christus laten zien, niet alleen zoals Hij zieken en gekwetsten geneest, of de kinderen zegent en iedereen weldoet, niet alleen zoals Hij aan de scharen het Rijk verkondigt, maar ook zoals hij de berg beklimt om te bidden*" (nr. 46). Het is derhalve

van vitaal belang dat we als religieuzen trouw vasthouden aan ons gebedsleven, aan ons sacramenteel leven en dat zowel voor ons eigen geestelijk evenwicht en geestelijke gezondheid als voor de apostolische vruchtbaarheid die we daarmee geven aan onze omgeving. Op veel plaatsen worden we gewaardeerd voor onze sociale inzet, maar geven we ook geestelijk voedsel via ons inspirerend gebedsleven aan de mensen met wie we leven, met wie we samenwerken? Hoe komt het, bekeken vanuit een ruimer perspectief, dat op zovele plaatsen sekten zich gretig ontwikkelen, terwijl men blijkbaar de nodige geestelijke zuurstof niet meer vindt in de christelijke kerken? Op plaatsen waar onze directe caritatieve activiteiten tot een minimum zijn teruggebracht omwille van ouderdom van de leden, moet het onze missionaire opdracht blijven Gods liefde via ons gebed te laten schitteren. Hoe klein onze gemeenschap ook is geworden, laten we er toch dat haardvuur brandend houden waarin men de aanwezigheid van God kan ervaren en waar anderen nabij kunnen komen om er zich aan op te warmen.

Een derde element is natuurlijk onze caritatieve inzet die het hart vormt van ons charisma en die uitvloeit vanuit onze relatie met God die liefde is. Staan we voldoende open voor wat zich in de wereld afspeelt, laten we ons confronteren met de noden en vragen we ons af, persoonlijk en in gemeenschap, welk ons antwoord kan zijn als Broeders van Liefde, en dat in lijn met ons charisma? Zijn onze gemeenschappen harden van dynamisme waar de bekommernis voor de lijdende medemens voortdurend aanwezig is en in daden wordt omgezet en waarmee we als het ware een heilzame besmetting geven aan onze omgeving die zich daardoor meer aangespoord voelt om zelf ook barmhartige medemens te worden voor hen die lijdt? Doen we wat we kunnen om de zaak van de gerechtigheid, de vrede en de liefde met alle kracht te ondersteunen en te bevorderen? Zijn we bereid onze middelen daarvoor in te zetten, vanuit een goed begrepen solidariteit, om zo deze missie ook wereldwijd uit te dragen en mogelijk te maken, beseffend dat we daarmee schatten verwerven in de hemel waar ze niet door mot of worm vergaan en waar dieven niet inbreken om te stelen (cfr. Mt. 6, 19-20)? Of zijn we vooral bekommerd om ons eigen overleven en halen we meewarig de schouders op wanneer het woord "Voorzienigheid" valt? We worden niet geroepen om het laatste spoor van menselijk lijden op deze aarde weg te wissen. Maar er wordt wel van ons verwacht dat wij zoveel leed verzachten, zoveel onrecht herstellen, zoveel tranen drogen als daadwerkelijk in onze mogelijkheid ligt.

Durven we nog echte risico's aan, zijn we bereid naar de periferie te gaan, onze veilige zones te verlaten, om daar te zijn waar mensen lijden en om hen onze troost te geven? Zijn we bereid om tegen de stroom op te roeien wanneer dat nodig is vanuit de profetische dimensie van ons religieus leven of laten we ons meesleuren met trends waarin de boodschap van het Evangelie in de kiem wordt gesmoord? "*Caritas Christi urget nos*", hebben we als bijtitel gegeven bij dit derde thema van het voorbije generaal kapittel. Als we ons echt laten grijpen door de liefde van Christus, zullen we dit aankunnen en aandurven en ook caritatief blijven schitteren.

Als vierde en laatste element stel ik mij de vraag hoe het zit met onze effectieve verkondiging. Sommigen zullen onmiddellijk reageren dat dit toch niet onze opdracht is als Broeders van Liefde en dat wij vooral het eerste deel van het antwoord dat Jezus geeft met betrekking tot zijn missie aan de leerlingen van Johannes, als onze missie moeten beschouwen. "*Blinden zien en lammen lopen, melaatsen worden gereinigd en doven horen, doden staan op en aan armen wordt de Blijde Boodschap verkondigd*" (Lc. 7, 22). Hier neem ik "*Evangelii Nuntiandi*", waarin Paus Paulus VI een lans breekt om de werken

van christelijke naastenliefde nooit los te koppelen van een duidelijke en ondubbelzinnige verkondiging van de Blijde Boodschap (nr. 22). De zending van de Kerk, en ook deze van de congregatie, mag niet uitsluitend worden herleid tot werken van medemenselijkheid. Bij Jezus vormt het één geheel in zijn missie, dit moet ook bij ons het geval zijn. Natuurlijk *“weet de christen wanneer het tijd is om over God te spreken en wanneer het beter is over Hem te zwijgen en eenvoudigweg de liefde te laten spreken”* (Paus Benedictus XVI, in *Deus caritas est*, nr. 31). Tegelijk moet ons spreken in lijn zijn met ons eigen voorbeeld en ons getuigend optreden in dienstbaarheid. Vader Triest plaatste in zijn missie de verkondiging na zijn eigen voorbeeld en liet het uitlopen in dienstbaarheid. *“De moderne mens luistert eerder naar getuigen dan naar leraars en als hij naar leraars luistert, dan is het omdat zij getuigen zijn”*, om het nogmaals met Paus Paulus VI te herhalen.

Laten we bij het begin van dit nieuwe jaar vanuit de misschien wat ingehouden energie die we het voorbije jaar hebben moeten opsparen, ons met vol enthousiasme en overtuiging bewegen op deze vier wegen waarop we onze missie als Broeders van Liefde kunnen laten schitteren in een wereld die daar echt nood aan heeft: vanuit ons eigen voorbeeld als broeder levend in een gemeenschap, vanuit ons biddend aanwezig zijn in de wereld, met een caritas die zich steeds uit in nieuwe vormen en zonder schroom om ook daarin de Blijde Boodschap voluit te laten klinken. Laten we het doen binnen onze eigen mogelijkheden, in onze eigen gemeenschap en op de plaats waar we leven en werken, met de talenten die we hebben mogen ontvangen, maar steeds open voor Gods genade die ons geschonken wordt en waardoor onze eigen inzet onverwachte stimulansen mag ontvangen. Laten we mekaar daarin aanmoedigen wanneer we ons soms overmand voelen en vermoeid door de tegenwind die we ervaren.

In het jaar dat door de Kerk is toegewijd aan de H. Jozef, willen we op zijn voorspraak rekenen om zoals hij de kracht te ontvangen om te blijven luisteren naar de Wil van God in ons leven, in het leven van onze gemeenschappen, in het leven van de ganse Congregatie. En vooral het vertrouwen blijven koesteren dat wanneer we Gods Wil proberen te ontdekken en te volgen, we door God niet in de steek worden gelaten, ook al zien we met onze menselijke ogen niet onmiddellijk het perspectief van een schitterende toekomst.

We wensen U Gods zegen toe voor dit nieuwe jaar, opdat de caritas als een diamant mag schitteren doorheen ons zijn, ons bidden, ons handelen en ons spreken.

Broederlijk genegen in de Heer,

Br. René Stockman
Generale overste
Broeders van Liefde